

[Bjørn Elmquist]

ordningerne i dag vel næppe er det helt aktuelle spørgsmål. Vi mener stadig, at fritidsloven og tipsloven skal være hovedkanalerne for de offentlige midler.

Nu er idrætspolitik vi ikke bare den centrale indsats, vi kan drøfte i folketing og regering, der er også amter og kommuner, og vi mener i venstre, at det idrætspolitiske tyngdepunkt faktisk bør være decentralt. Kun et lille hjertesuk i denne sammenhæng: der foregår meget godt i amter og kommuner, men de tilskud til amtslige idrætsorganisationer, der i dag er kommunale og bæres af hjemstedskommunen, burde nok afholdes på amtsplan; det mener vi i hvert fald.

Op så et råd i forbindelse med de mange kommuneplaner, der i øjeblikket er under tilblivelse, og det er måske snarere til idrætsorganisationerne: pas nu på, at I ikke bliver taget i skægget. Gå ud og se godt efter og sørg for at følge med i hele processen, så I ikke risikerer at blive sorteper.

Op så skal den sidste del af mit indlæg her handle om den private del af idrætten, og det er jo den vigtigste. Forholdet mellem de private borgere, også erhvervslivet, og idrætten er for os det helt afgørende. Det offentlige skal kun træde til, når f.eks. idrætten selv, som det jo er sket i de seneste år, har påpeget problemer, som det offentlige bliver nødt til at løse for idrætten, men det bærende er den frivillige private og personlige indsats både fra aktive og fra lederes side.

Jeg har set et regnestykke over, hvor meget ledere yder i form af deres frivillige indsats i idrætten. Der er nogle, der har sat penge på og sagt, at det kunne gøres op til et beløb på 2.200 mill. kr., hvis de skulle have løn for deres frivillige indsats, og det er helt klart, at her har vi virkelig en del af forklaringen på, at idrætten er så velfungerende i Danmark sammenlignet med mange andre lande. Samtidig bidrager mange, ja, alle vel næsten aktive idrætsudøvere også selv økonomisk til deres idræt. Men ikke alle har denne indstilling. I de seneste år er kravet om at blive betalt i stigende omfang kommet på bordet fra eliten af vores idrætsudøvere, og her vil nogle måske sige, at det er godt, det er kommet på bordet, for før var det under bordet, men det kan betyde, at elite og bredde må ses i en ny sammenhæng.

Det er min opfattelse, at elite og bredde supplerer hinanden. Jo flere der er med, jo

bedre bliver de bedste, og jo bedre de bedste bliver, jo flere får lyst til selv at prøve. Vi må da fastslå, at det at være eliteidrætsmand eller -kvinde er noget midlertidigt. Efter den korte del af idrætskarrieren, der udøves på toppen, kommer man forhåbentlig tilbage og tilhører bredden.

Der kan opstå konflikter mellem elite og bredde, ikke mindst hvad de finansielle midler angår, og her er det venstres opfattelse, at offentlige midler til idrætten i princippet bør koncentrere sig om den brede folkelige idræt, mens eliten i stigende omfang kan finansieres af det private erhvervsliv og andre private sponsorer. Vi deler ikke ministerens nærmest ideologisk prægede anfægtelser på dette område. Vi har faktisk tillid til, at idrætsledere og -udøvere godt selv kan administrere sådan et samarbejde, og så tror vi i øvrigt også, at der rundt omkring findes lokale sponsorer, som på det mere beskedne plan vil være med til at støtte den lokale idræt. Men jeg mener også, at vi i folketinget må indstille os på, at idrætten i lighed med resten af samfundet udvikler sig. Der er intet, der står stille, og hvis den professionelle idræt og den sponsorerede idræt kommer og siger til os: det grundlag, der er i Danmark for vort virke, duer ikke, så er det vor opgave herinde at skabe grundlag for at undgå den overdrevne kommercialisering, som jeg er sikker på at det overvejende flertal i alle kredse herhjemme ønsker at undgå. Også på dette konkrete felt vil jeg bede om, at kulturministeren tager min henstilling om at påtage sig en koordinerende opgave ganske seriøst og alvorligt.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Som det allerede har været nævnt, er det ikke ofte, vi i denne sal diskuterer idrætspolitik, og det på trods af at det nok er den form for kultur, de fleste mennesker kommer i berøring med. Men størstedelen af idrætspolitikken bygger jo på de samme normer og principper som det øvrige samfund. Konkurrence- og eliteræs er en stor del af de fleste klubbers dagligdag. Man kan ikke forestille sig idræt uden konkurrence, tror jeg. Det kan dog holdes på et niveau, hvor alle kan være med, men store dele af idrætten kan betegnes med ord som kommercialisering, opsplittning af mennesker, brutalisering og overdreven konkurrence- og elitedyrkelse.